

Елантріс

КУПИТИ

Елантріс був столицею Арелона: величний, прекрасний, наповнений магією та доброзичливими мешканцями, які використовували свої здібності для допомоги іншим. Кожен елантрієць колись був звичайною людиною, поки його не торкнулося таємниче явище Шаод, яке перетворювало їх на напівбогів. Але десять років тому все змінилося: магія зникла, а Елантріс став темним, зруйнованим містом-прокляттям, мешканці якого приречені на нескінченні страждання.

Нова столиця Арелона, Каї, ховається в тіні Елантріса. Теодська принцеса Сарін прибуває на весілля з принцем Раоденом. Натомість вона дізнається, що Раоден помер, і вона вважається його вдовою. Проте Сарін не здається: вона вирішує використати свій статус, щоб протистояти Рейтену, верховному жерцю Фйордена, який хоче повернути Арелон до своєї віри і поставити імператора Фйордена на чолі держави.

Але ні Сарен, ні Рейтен не підозрюють правди про принца Раодена. Вражений тим самим прокляттям, що зруйнувало Елантріс, Раоден був таємно засланий батьком до темного міста. Його намагання допомогти нещасним, що опинилися в пастці, розпочинає низку подій, які принесуть надію Арелону і, можливо, розкриють таємницю самого Елантріса.

Розділ I

Того ранку принц Арелона Раден прокинувся, зовсім не здогадуючись, що його проклято навіки. Ще сонний, Раоден сів, мружачись від лагідних світанкових променів. Вдалині за відчиненими вікнами балкона розкинулося велетенське місто Елантріс, чиї могутні непохитні стіни вивищувалися над меншим містом Каї, де мешкав Раоден. Стіни Елантріса здіймалися неймовірно високо, але принц міг бачити за ними почорнілі верхівки веж, надламані шпилі яких нагадували про колишню велич, сховану глибоко всередині міста.

Покинуте місто здавалося похмурішим, ніж зазвичай. Якусь мить Раоден дивився на нього, а потім відвів погляд. Величезні елантрійські стіни впадали в око звідусіль, але жителі Каї дуже старалися їх не помічати. Колишня краса міста згадувалася з гіркотою і болем, не вірилося, що десять років тому благо Шаоду перетворилося на прокляття.

Виборсуючись з ліжка, Раден струснув головою, ніби хотів відігнати ці думки. Для такої ранньої години було незвично тепло, і він не відчув анінайменшого холоду, коли накинув мантию, а потім смикнув за шнурок дзвоника біля ліжка, повідомляючи слугам, що хоче снідати.

От і ще одна дивина. Він зголоднів, добряче зголоднів, просто вмирав з голоду. Раоден ніколи не любив об'їдатися зранку, але цього разу нетерпляче чекав, коли ж принесуть наїдки.

Зрештою, він вирішив послати когось вивідати, чому ж так забарився сніданок.

— Ієн? — гукнув він у тьмяні покої.

Анічичирк. Його сеон кудись запропастився, і принц нахмурився: куди міг подітися Ієн?

Раоден встав, і його погляд знову впав на Елантріс. У тіні свого велетенського сусіда Каї видавався малесеньким селищем.

Елантріс виростав над ним величезною чорною громадиною, ніби то вже й не місто лежало поряд, а туша велетенського забитого звіра. Раоден затремтів.

У двері постукали.

— Ну нарешті, — мовив Раден, відчиняючи двері. На порозі стояла літня Елао з тацею, повною фруктів і теплого хліба з печі.

Тільки-но принц потягнувся, щоб вихопити тацю, як вона з грюкотом впала додолю з рук приголомшеної служниці. Раоден завмер, а металевий дзенькіт таці відлунював у ранковій тиші передпокою.

— Всемиловий Домі! — прошепотіла Елао. Її очі сповнилися жахом, а тремтливою рукою вона стиснула амулет Кораті на шії.

Раоден простягнув до неї руку, але служниця незграбно відсахнулася вбік і, поспішаючи втекти, перечепилася об маленьку диньку.

— Що таке? — запитав Раоден, і в цю мить помітив, як змінилася його рука. Те, що він не міг розгледіти в темряві опочивальні, тепер проявилось в мерехтливому світлі ліхтаря в передпокої.

Раоден кинувся до високого дзеркала на стіні у спальні, розкидаючи меблі на своєму шляху. Вже достатньо розвиднілося, щоб у сірому світанковому світлі він міг розгледіти своє відображення.

У дзеркалі він побачив зовсім іншу людину.

Його блакитні очі не змінилися, тільки розширилися від жаху, зате русяве волосся стало тьмяно-сивим. Найжахливіше змінилася шкіра: обличчя в дзеркалі вкривали брудні чорні плями, схожі на темні синці. Ці зміни могли означати лише одне.

На нього зійшов Шаод.

Міська брама Елантріса тяжко грюкнула за спиною, ніби сповіщала про його приреченість. Раоден притулився до неї, і перед його очима німотно пробігли картини того дня.

Здавалося, ніби він перебирає спогади іншої людини. Його батько, король Ядон, навіть і не глянув у бік сина, коли наказав жерцям підготувати його та вкинути в Елантріс. Зробили це без зайвого шуму: Ядон не міг допустити розголосу, що спадкоємний принц став елантрійцем. Десять років тому Шаод зробив би Раодена богом. Тепер він перетворював людей не на божеств зі срібною шкірою, а на огидних потвор.

Раоден похитав головою, ніби досі не міг повірити в те, що сталося. Він думав, що Шаод звалюється на голову інших, далеких від нього людей.

На тих, які заслуговували прокляття. Але ж не на принца Арелона, спадкоємця престолу. Не на Раодена.

Перед ним розкинулося місто Елантріс. На його високих мурах стояли вартові, але вони чатували там не для того, щоб вчасно помітити ворога, який наближається до міста, а щоб не дати його мешканцям втекти.

З часів Реода, коли Елантріс поглинув занепад, усіх, кого захоплював Шаод, кидали через браму гнити в проклятому місті. Так воно перетворилося на одну величезну гробницю для тих, чиї тіла не могли вмерти.

Раоден пам'ятав, як одного разу стояв на тих мурах, дивлячись згори вниз на страхітливих мешканців Елантріса, так само, як вартові тепер дивилися на нього. Тоді темні, похмурі вулиці міста здавалися такими далекими, хоча простягалися просто під ним. Він ще недбало розмірковував, як то прогулятися їхнім тісним плетивом.

А тепер принц опинився в самому місті й міг випробувати це на собі.

На мить Раден притиснувся до брами, ніби намагався пройти крізь неї і так очистити своє тіло від прокляття і скверни. Він схилив голову й тихо зітхнув від безнадії. Принцу хотілося згорнутися калачиком на брудному камінні й чекати, коли мине цей страшний сон і він прокинеться, але знав, що цього ніколи не станеться.

Жерці сказали, що це жахіття відтепер з ним назавжди.

І все ж якась внутрішня сила підштовхувала Раодена вперед, не давала впасти у відчай. Він знав, що має рухатися далі, бо якщо здасться і залишиться на місці, це його просто зламає. Шаод вразив його тіло, але дух принца йому не підкориться.

Зневірі, відчаю, а надто жалю до себе Раоден протиставив, мов щит, свою гордість і вирішив з піднятою головою подивитися прокляттю в очі.

Того разу, коли Раден стояв на стіні Елантріса і зверхньо дивився вниз на містян, він бачив бруд, в якому тонуло місто. Тепер він сам стояв у цій грязюці.

Кожна поверхня — від стін будівель до нескінченних щілин у бруківці — була вкрита шаром бруду.

Рекомендована література

Божевствени супротивники. Листи зачарування. Книга 1

Жорстокі обітниці. Листи зачарування. Книга 2

Відмотай назад. Місто вітрів. Книга 5

Нічний трунок. Лайтларк

Моє темне бажання. Дорога темного принца. Книга 2

У темряві. Світло згасло. Книга 1

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ